

HET EVANGELIE VAN

HET KONINKRIJK DER HEMELEN

Relaties

Speciale uitgave

Relaties

J.G.Bulthuis

Voorwoord

De gemeente van Jezus Christus wordt in deze tijd steeds vaker gekonfronteerd met allerlei veranderingen in de maatschappij. Vooral ten aanzien van de levensmoraal vindt in deze eeuw een ware aardverschuiving plaats. Ons landje is daarin beslist geen achterblijver. Wat hier allemaal kan en mag op dat punt is voor andere landen soms verbijsterend. Iedere oprechte gelovige en iedere bijbelse gemeente zal onvermijdelijk tot een duidelijke stellingname inzake die veranderingen moeten komen.

Zo ook ten opzichte van de relatie man-vrouw. Dit is voor alle gemeenteleden van belang, zeker voor onze jongeren. In deze brochure willen wij vanuit het evangelie bezig zijn met enkele belangrijke aspecten daarvan. De bedoeling ervan is dat deze inzichten goed bestudeerd en gepraktiseerd gaan worden.

HOOFDSTUK 1

Gemeente zijn

In Hem

Paulus schrijft in Kolossenzen 1:17 dat alle dingen hun bestaan in Christus hebben. Christenen leven vanuit hun plaats in de Christus. Iedere andere filosofie, religie of visie is voor hen taboe. Jezus Christus is immers de enige die de ware God heeft geopenbaard en de waarheid bekend heeft gemaakt. Alle levenszaken van geestelijke en natuurlijke aard worden dus geleerd, ingevuld en onderhouden vanuit zijn evangelie, het woord Gods.

Andersoortige informatie wijzen wij dus af. Van christenen mag - indien zij naar die waarheid leven - terecht gezegd worden dat zij geheel anders zijn (Ef.4:20). Dat is anders dan de moraal van deze wereld, anders dan het gedrag van de ongelovige, anders dan de loop van deze wereld die immers overeenkomstig de satan zelf is (Ef.2:2).

Christus en de gemeente

Indien wij ons hier op gedachten en praktijken rond de relatie man-vrouw oriënteren, zullen we geen andere bron hebben dan Christus. In Hem heeft ook deze relatie haar zin en bestaan.

Paulus leert ons in Efeze 5:22-33 dat het huwelijk een afbeelding is (behoort te zijn) van de relatie Christus - gemeente. Hij noemt dit gebeuren in vers 32 zelfs een 'groot' geheimenis. Als de werkelijkheid, namelijk het één zijn van de Heer en zijn volk, zo groots is, dan ook het beeld van dat geheimenis: het huwelijk. Beeld en werkelijkheid dienen elkaar immers altijd te dekken, hebben beide hun waarde en heiligheid.

Op deze wijze bezien we eveneens de werkelijkheid en het beeld van de man-vrouw relatie. Alleen hieruit blijkt al dat het voor ons onmogelijk is met deze zaken anders om te gaan dan het woord ons voorhoudt, wat 'men' om ons heen ook zegt en doet. Indien het jou ernst is met het gehoorzaam en zuiver funktioneren binnen de eenheid 'Christus-gemeente', dan ook diezelfde ongeveinsde gehoorzaamheid binnen de door God bedachte eenheid 'man-vrouw'. Als jij beslist niet wil sjoemelen met wat de Heer voor jouw heil gedaan heeft en nog dagelijks doet binnen het verband 'Christus-gemeente', dan ook niet met het beeld daarvan: de relatie man-vrouw.

De gemeente

Hieruit afgeleid stellen we dan dat de gemeente helemaal betrokken is bij wat zich afspeelt op het terrein van relaties. Verkeringhebbenden, verloofden en gehuwden kunnen niet zeggen dat deze zaken alleen privéaangelegenheden zijn.

Ten eerste is in de gemeente het woord Gods leidinggevend en ten tweede, in het verlengde daarvan, de Oudstenraad. Dat heeft niets met bevoogding of bemoeizucht te maken, maar wel alles met de opvoeding in Christus van de gemeente. Zoals in het hele leven van de mens er een evenwicht dient te zijn tussen rechten en plichten, zo ook in de omgang met God en in de deelname aan een plaatselijke gemeente.

Konkreet gesteld: Wel de gemeente inschakelen ten dienste en ten gunste van jezelf (zoals trouwdienst, inzegening, advies, voorbede, erkenning, receptie,

kado's, enz.) en tegelijkertijd diezelfde gemeente uitschakelen als het gaat om de christelijke regels en moraal inzake verkering en huwelijk? Dus een wederspanning "dat bepalen we zelf wel?" Neen toch? Rechten en plichten. In alles zal het bij ons zijn: één God en één gemeente, één moraal en één wandel (Ef.4:4,5 en Fil.2:3). Geen gedeeldheid, geen tweeslachtigheid. Niet het drinken uit de beker des Heren en uit de beker der boze geesten (1 Cor.10:21). Het tot één-zijn geeft juist de grootste zegen en vreugde.

HOOFDSTUK 2

Elkaar vinden

De start

Hoe begint een relatie tussen een jongen en een meisje, een man en een vrouw? In 1 Korintiërs 7 schrijft Paulus het een en ander over deze dingen. In vers 2 en vers 9 spreekt de apostel vooral over de sexuele motieven. Hij stelt dat in verband met de zonde van de hoererij en het gebrek aan zelfbeheersing door de hartstocht het beter is om te trouwen.

Gelukkig weten wij dat er hogere en diepergaande motieven zijn: de verliefdheid en de liefde tot elkaar! Als alleen de sexualiteit de drijfveer is om tot een relatie te komen, lijkt de mens meer op een dier.

In het gezonde geval - en dat willen we met elkaar toch in de gemeente - zal de start van een relatie de verliefdheid zijn. Daaruit zal, indien de relatie levensvatbaar blijkt, liefde voortspruiten. Daarin gaan we niet voorbij aan de lichamelijke aspecten; die komen straks ook aan de orde.

Wat zich bij een beginnende verliefdheid allemaal afspeelt in bv. aantrekkelijkheid, smaak, voorkeur voor bepaald type, lichamelijke, ed. laten we maar hoofdzakelijk aan de betrokkenen over. In ieder geval is het opwindende gebeuren van 'de start' een gezonde noodzaak om te komen tot partnerschap, tot huwelijk (Gen.2:18 en 1 Kor.7:28a).

Praktisch

Om aan een passende partner te komen, zul je op een reine en eerlijke wijze te werk gaan. In 1 Tessalonicenzen 4:4 schrijft Paulus dat 'een ieder in

Ongelijk span

heiligheid en eerbaarheid zijn wederhelft weet te verwerven'. Dus niet uit onreine drift, niet door het stelen van een partner uit een andere relatie, niet door geweld (ook niet via profetieën e.d.), niet uit financiële drijfveren, niet 'God zegene de greep' als ik maar iemand heb, en...geen ongelovige! Het verwerven van een levensmetgezel zal in heiligheid en eerbaarheid tot stand behoren te komen en...zoals bij alles wat we doen, toch zeker in samenspraak met onze Heer.

Dat neemt niet weg dat een 'bid en werk' van belang is. Er bestaat geen hemels postorderbedrijf dat liefjes op bestelling op de stoep aflevert.

Zoekenden zullen zich onder de mensen moeten begeven. Niet als rokken- of broekenjagers, maar wel om gelegenheid te scheppen in contact te komen met leeftijdsgenoten. Isolement is nooit uit God. Dat onze goede Herder daarbij hulp en leiding schenkt, is alom bekend. Daar mag je zonder beperking gelovig op vertrouwen.

Soms slaat het 'bid en werk' naar een verkeerde kant door. Het bidden en werken zijn dan in strijd met elkaar: enerzijds een beroep op de Heer doen om hulp en anderzijds een relatie aangaan met een ongelovige. 2 Korintiërs 6:14 leert ons dat wij geen ongelijk span moeten vormen met ongelovigen.

De daarop volgende verzen lichten deze uitspraak toe. In 1 Korintiërs 7:39 noemt Paulus de goddelijke voorwaarde voor een huwelijk: "mits in de Here". Voor een discipel(in) van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen levert een relatie met een andersgelovende al problemen op, laat staan met een ongelovige. In een huwelijk deel je samen één hemel en daar mag toch geen licht en duisternis tegelijk zijn, geloof en ongeloof, deel aan Christus en deel aan satan? Er ontstaan voor broeders en zusters nog al eens problemen als ze zich bekeren nadat ze getrouwd zijn en hun partner dat niet doet (1 Kor.7:12-16). Tegen zulken zegt de Heer niet dat ze dan maar moeten gaan scheiden. Wie echter als gelovige een relatie wil aangaan, kan en mag dit alleen maar met een medegelovige!

Leren kennen

Passend

HOOFDSTUK 3

Verkering

Als in het tot stand komen van een verkering de goddelijk normale weg is bewandeld, zal Gods zegen optimaal op beide betrokkenen kunnen rusten. Dan gaat gelden 'in dit spoor nu verder'(Fil.3:16). Verkering is dan een tijd om elkaar naar 'het hart' te leren kennen in bv. karakter, temperament, eigenschappen, geloofswandel, denkwereld, ontwikkelingsniveau, sociale vaardigheden, smaak en voorkeuren en...tekorten en zwakheden. Dit wederzijds verkennen zal zich moeten afspelen in een nauwe omgang met de Heer, zowel ieder voor zich als samen. Knuffelen is niet zo moeilijk, maar hoe staat het met samen bidden, strijden, geloven, woordonderzoek, gehoorzamen aan Jezus? Deze dingen zijn toch voor zijn volgelingen de gewoonste zaak van de wereld, of sta je zo ver van Hem af dat dit 'gek' of 'vreemd' of 'onwennig' is? Werk dan samen aan de ontwikkeling van een 'in-Jezus-geborgten-verkering'. *Want in God leven wij, bewegen wij ons en zijn wij* (Hand.17:28).

Daarnaast is het van groot belang duidelijk onder ogen te zien of je bij elkaar past. En dan komt niet alleen het geloofsaspect op tafel, maar ook een aantal zaken van beider persoonlijkheid. Je moet beiden zeker weten dat je elkaar ligt, aanvult, in vrede en blijdschap een eenheid vormt waarin ruzie, spanningen en onderlinge problemen nooit thuis horen! Zo niet, dan moet ernstig overwogen worden of het doorgaan met de relatie wel verstandig is. Beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald. Huwelijk is immers 'voor goed'. Een te korte verkeringstijd, omdat men zo staat te trappelen om maar gauw te kunnen trouwen, is volstrekt af te raden. Wat is hier een mooie gelegenheid om werkelijk te tonen dat we 'gemeente' zijn en dus bij dergelijke belangrijke levenszaken met vertrouwde mensen (denk aan de gemeenteleiding) feeling houden over de gang van zaken. Bij voegzaamheid hierin zou heel wat narigheid voorkomen kunnen worden. We zoeken immers niet allen naar waar geluk vóór allen?

Onverstandig gedrag

Ieder mens is door onze goede Schepper zo geschapen dat hij èn individueel funktioneert (een privéleven heeft) èn sociaal funktioneert (in groepsverband leeft). In het goede geval zijn deze beide kanten van het menszijn in harmonie met elkaar. Zo ook in de gemeente. Daar willen we vanuit gaan. Het betekent voor een 'stelletje' dat ze gelegenheden zullen zoeken om samen te zijn. Een gezonde zaak, die je niemand hoeft te leren. In tegendeel, het komt zelfs te vaak voor dat verliefden zich wat te veel isoleren en de groep enigszins verwaarlozen. Relaties met vrienden en vriendinnen in de gemeente komen op losse schroeven te staan, of erger, worden pardoes verbroken. Dom!

Een andere voorkomende fout is het té opvallende verkeringsgedrag temidden van de groep (bv. samenkomst, jeugdgroep). De twee zijn zo in elkaar gestrengeld dat ze met een bijl niet te scheiden zijn. Altijd bij elkaar, een ander komt er niet tussen. Alsof men elkaar bewaakt. Vrees? Jaloersheid? Achterdocht? Egoïsme? Waar zo vrijerig gekleefd wordt, is het zicht op 'gemeente-zijn' verduisterd. Wat te denken van zo'n gedrag als op de plaatsen achter hen enkele alleenstaanden zitten? Die mogen ongevraagd dat gedoe aanzien, wetende dat 'dat' voor hen (nog) niet ingevuld is. Die klitvorming geeft aanstoot, gaat voorbij aan de naastenliefde, veronachtzaamt het lichaam des Heren. Dom! Verdrietig!

Wijs gedrag

Als wij tijdens onze diensten vrijmoedig en blijmoedig de prachtige liederen zingen over zoonschap, dan houdt dat wel de verplichting in om naar de Heer en naar elkaar toe reëel daar aan te werken. Vorming, opvoeding, oefening, voor jezelf (privé) en de groep (sociaal) is voor elk lid nodig. Ook voor de stelletjes onder ons. Niemand staat buiten of boven de wet. Met verlangen zien we allen uit naar die zalige tijd dat allerlei zaken gesmeerd zullen lopen. Dat liefde en wijsheid toch onze gids moge zijn op dat grote veld van het sociale gebeuren.

Opdat door allen gelet wordt op het belang van de ander en men daadwerkelijk in dienstbetoon aan het geheel wandelt. De ander geen aanstoot geven, niet verdrieten, niet prikkelen, niet isoleren, niet aan z'n lot overlaten,

Het groepsgebeuren

maar meenemen in de zuivere warmte van aanvaarding, aandacht, belangstelling, solidariteit.

Wijs! Verblijdend!

Al jaren lang gedragen mijn vrouw en ik ons tijdens het gemeentelijk groepsgebeuren niet als echtpaar. Of er nu grote of kleine bijeenkomsten zijn, wij begeven en bewegen ons in de groep zelfstandig als een 'mens in Christus' temidden van alle andere zusters en broeders. We zitten niet naast elkaar, maar dan eens naast de een en dan weer naast een ander, dan weer hier en dan weer daar. Ieder van ons gaat z'n dienende gang en na afloop van de ontmoeting (sociaal gebeuren) ontmoeten we elkaar weer thuis (privégebeuren).

Een bijeenkomst moet geen optelsom zijn van stelletjes en echtparen met daar tussen de 'alleenzittenden'. In Christus is noch man noch vrouw, noch gehuwd noch ongehuwd! Ons voorbeeld wordt helaas schaars gevolgd (men leze eens Hebr.13:17a).

In deze koude wereld is medemenselijkheid zo broodnodig. Gelet op de tijdsduur van onze bijeenkomsten in verhouding tot de 168 uren die een week telt, geven wij de Heer en de gemeente op dat punt nog geen 'sociale-tienden'. (dat is 16,8 uur).

Op de weg naar het volwassen zoonschap klinkt ook de opdracht om aan de ontwikkeling van ware gemeenschapszin te werken. Laten dan onze jongeren daar vroeg mee beginnen en de ouderen zich alsnog bekeren!

HOOFDSTUK 4

Sexualiteit

Eén vlees

Het tot één vlees zijn betekent in de ruimste zin samen één natuurlijk leven hebben. In engere zin bedoelt men ermee het sexuele leven van man en vrouw binnen het huwelijk. Wij zullen ons hier tot dit laatste aspect beperken.

De sexualiteit is door God geschapen als een liefdesuiting en als voortplantingsmogelijkheid. God zag dat ook dit zeer goed was. Als er echter één terrein is waar de boze

Vrije liefde

zich intens mee bemoeit heeft, is het wel de sexualiteit. De verwordenheid, zonde en ziekelijkheid nemen in deze eeuw hand over hand toe. Voor ons een reden te meer om de rechte, oorspronkelijke weg te gaan die de Schepper hierin voor ogen staat.

De geslachtsgemeenschap is een daad binnen het huwelijk en is mede naast de trouwbelofte een bevestiging van dat huwelijk. Het echtpaar is tot één vlees geworden, dus onscheidbaar. Vrije sex bestaat in Gods denken niet. Sexueel contact buiten het huwelijk om hebben, is een relatievorm die God niet kent. Het is noch getrouwd noch ongetrouwd zijn. Maak je je er echter wel aan schuldig, dan ben je één vlees met de ander geweest en op die grond dus eigenlijk niet meer te scheiden. Bijna altijd gaan echter de bedrivers van deze handelwijze na gedane zaken weer uit elkaar om een volgende keer met een ander 'naar bed te gaan'.

Dit is de wetteloosheid, de hoererij, al is zij onbetaald, het leven in zonde! Paulus schrijft in 1 Korintiërs 7:2 dat met het oog op die misstanden elke man zijn 'eigen' vrouw dient te hebben en elke vrouw haar 'eigen' man. Het zijn woorden aan het adres van gehuwden; zie maar naar de tegenstelling in vers 8: '...maar tot de ongehuwden en weduwen zeg ik...' Motieven als 'maar we houden toch van elkaar' zijn dooddoeners om deze zonde te dekken. Echte liefde leidt tot huwelijk langs de door God gegeven weg.

Vóór het huwelijk

Maar..."we hebben al voor elkaar gekozen, alleen kunnen we nog niet trouwen. Wat is er dan op tegen om nu al de sexualiteit in onze relatie te beginnen? We zijn toch immers voor elkaar bestemd?"

Dit is een veel gehoorde en gepraktiseerde kijk op sexualiteit in de verkeringstijd. Ook onder gelovigen. In datzelfde 1 Korintiërs 7 heeft Paulus het diverse malen over het ongetrouwde meisje. Weet je hoe hij haar steeds noemt? ***Maagd!***

Dat woord houdt in: rein, kuis en ongerept. Zij heeft geen geslachtsgemeenschap gehad. Want d e is bedoeld voor in het huwelijk. In het oude Israël was het een schande en doodzonde als het meisje in de eerste huwelijksnacht geen maagd bleek te zijn (Deut.22:13-21).

Wijsheid

Maar..."we hebben geen echte gemeenschap, maar spelen met elkaars lichaam. Je moet elkaar toch leren kennen?" Paulus schrijft over '*onbetamelijk handelen*' (vers 36) en het oude testament over '*de schaamte ontbloten*'. Het met de handen elkaar bevredigen, en wat daar allemaal omheen speelt, is seksueel bezig zijn. Dit wordt in Gods woord van de hand gewezen.

Wie zich door hartstocht niet in toom kan houden, kan beter trouwen (1 Kor.7:9). Het seksuele gebeuren is voor gehuwden. Als je handelt als een werkelijk dader van de volmaakte wet der vrijheid (o.a. vrij van onreine en weerspannige geesten) zul je zalig zijn in je doen (Jak.2:25).

Er is nog een heel belangrijk aspect in deze zaak dat vaak over het hoofd gezien wordt. In de meeste gevallen blijkt dat vooral de man (jongen) het snelst en het nodigest het seksuele spel wil aangaan. Geen rekening houdend met het feit hoe dat bij het meisje ligt, tracht hij iets - in eigen belang - te ontwikkelen waar de tijd nog niet rijp voor is. *Prikkel de liefde niet, vóórdát het haar behaagt* (Hoogl.2:7). Het meisje is daarin meestal gevoeliger en zuiverder dan de jongen. Wordt dat door hem genegeerd, dan is er duidelijk sprake van forcering bij het meisje. De psychische schade die haar zo wordt toegebracht kan jarenlang in het huwelijk een handicap gaan vormen voor een gezonde sexualiteit.

De profeet Hosea zegt: *Door gerechtigheid (...) zal ik u tot mijn bruid werven*,... en niet door een te vroeg, onrijp, onbeheerst en zondig afdwingen van sex. Wie werkelijk liefheeft, heeft respect voor de ander. Wees dus wijs vanuit de gedachtenwereld van onze goede God.

Aanstoot

In deze studie zijn we uitgegaan van de stelling dat heel ons leven als christen zich behoort af te spelen 'in Hem'. Met 'Hem' bedoelen we Christus; te onderscheiden in het Hoofd Jezus met zijn lichaam de gemeente. Ons leven is organisch verbonden met de gemeente. Binnen dat Godsgezin gelden regels en normen, rechten en plichten. In verband met ons onderwerp noemen we Romeinen 14:13 en 1 Korintiërs 10:32: *Geeft elkander geen aanstoot*.

Wanneer een stelletje bij zichzelf besloten heeft rein te wandelen tijdens de verkeringstijd (een andere weg is er niet), dan zullen ze ook niet op één kamer bij elkaar logeren of tijdens de vakantie in één tentje slapen. En nog veel meer niet doen wat anderen tegenwoordig 'gewoon' vinden. Het spreekwoord zegt: je moet de kat niet op het spek binden. De bijbel zegt: geef geen aanstoot.

Geef geen aanleiding aan de wereld noch aan de gemeente, zodat er niet vermoed, gefluisterd en gefantaseerd gaat worden over je doen en laten. Voorkom dat de ander door jouw gedrag verleid wordt tot vermoedens. Dat is de wet der liefde in de praktijk.

Onthoud je van alle schijn des kwaads (1 Tes.5:22-St.vert). Dit heeft niets te maken met ouderwets of kinderachtig of preuts zijn, maar wel alles met heiligheid, wetmatigheid en gehoorzaamheid. Laat over jezelf en je relatie niets dan goeds gezegd kunnen worden. Wees licht in de Heer en een voorbeeld voor allen. Paulus vat het samen met de woorden: *Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoedeld* (Hebr.13:4).

Zonde

Enkele malen schreven we in het voorgaande over 'zonde'. Soms lijkt het wel eens of degenen die zich aan dergelijke praktijken overgeven niet goed beseffen dat zij zondigen. Dat kan dan wel in de zienlijke wereld verborgen blijven, maar in de geestelijke wereld niet. *God heeft ons immers niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiliging; wie dat verwerpt, verwerpt God* (1 Tes.4:7,8).

Het kwade gevolg ervan is dat men niet verder het Koninkrijk Gods binnen kan gaan (1 Kor.6:10; Gal.5:19-22; Ef.5:5; Kol.3:5).

Gelukkig is er voor hen die zich niet door de geest van wederspanningheid laten verharden correctie mogelijk. Over allerlei zonden die de Korintiërs hadden gepleegd, schrijft Paulus: *Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God* (1 Kor.6:11).

Vergeving

Dat is eveneens mogelijk voor allen die later weer struikelen. Niet met de gemakkelijkerheid om in de zonde te blijven (Rom.6:1,15), maar met de wil en de keuze om

Bepaling

met de ongerechtigheid te breken (2 Tim.2:19). Schuldbelijdenis, vergeving, reiniging, zonodig bevrijding van de beïnvloeding van boze geesten, goede raad, soms langere begeleiding...het zijn goede en noodzakelijke acties om op de rechte weg te komen en te blijven.

Wat zou het ideaal zijn als er voor dergelijke levenszaken nu eens een open en duidelijke uitwisseling en samenwerking tussen ouders en opgroeiende kinderen kwam. Veel ouders maken zich daarvan af en veel jongeren willen (of moeten) zelf hun weg vinden. Voor gelovigen (gezinnen) in onze gemeenten is er toch een betere benadering haalbaar voor deze dingen. Een mooie taak om op de schouders te nemen.

HOOFDSTUK 5

Het huwelijk

Wat is nu eigenlijk huwelijk? Wie en wat bepaalt dat? Het antwoord op de vraag wie dat bepaalt, is natuurlijk: onze Heer. En het antwoord op wat dat bepaalt, wordt gegeven door de richtlijnen in zijn evangelie. Voor deze brochure zijn twee bijbelplaatsen gekozen: Hosea 2:18,19 en Mattheüs 19:5,6:

Ik zal u Mij tot bruid verwerven door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming; Ik zal u Mij tot bruid werven door trouw.

Een man zal zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn. Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees. Hetgeen dan God heeft samengevoegd, scheidt de mens niet.

Uit deze teksten volgen vier aspecten:

- trouw
- ouders verlaten
- één vlees
- onscheidbaar.

Huwelijk is het samenvallen van deze vier aspecten tegelijk!

Het is dus onmogelijk één aspect eruit te lichten en los van de andere drie als levensvorm te praktiseren. We zullen dit afzonderlijk gaan toelichten.

Trouw

In een goede verkeringstijd zullen aanstaande partners ruim de gelegenheid moeten nemen om elkaar goed te leren kennen. De man zal zijn verloofde door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming trachten te winnen voor het verdere leven. In een zuivere, open sfeer waar veiligheid is voor beiden zal de ware liefde zich kunnen ontwikkelen. De liefde van het hart.

Hierbij is het vooral van belang te zorgen voor veiligheid voor de aanstaande bruid door rein met haar te handelen en niet vóór het huwelijk haar te pressen tot seksuele daden. Niet met geweld (zoals ompraten, verleiden, zeuren) de bloemknop open breken. Evenzo zal het meisje zich niet prikkelend gedragen om het haar vriend niet onnodig moeilijk te maken. Als dan tenslotte alle zaken rond zijn, valt de beslissing te trouwen.

Het huwelijk begint met de trouwbelofte. De laatste uitspraak van Hosea is immers 'door trouw je bruid te werven'. Die trouw begint bij je belofte, je ja-woord. Deze belofte doe je aan elkaar onder getuigen. Dezen zijn in ons geval de wederzijdse ouders (familie), de staat, de gemeente met de Heer. De belofte biedt - zo bedoelt God dat tenminste - de veiligheid en zekerheid voor beide partners voor goed van elkaar te zijn (Matth.5:33,37). Omdat staat en kerk in ons land (gelukkig) gescheiden zijn, valt de trouwceremonie in twee delen uiteen: eerst naar het stadhuis en daarna naar de gemeente.

Voor de staat

Bij onze wetgeving geldt nog steeds dat men pas gehuwd is indien dit schriftelijk is vastgelegd bij de burgerlijke stand. De wederzijdse familie is daar meestal aanwezig als getuigen van het ja-woord. Spotters noemen dit 'het boterbriefje halen'. Gelovigen ervaren het anders. Wees nooit wetteloos en voeg je gehoorzaam en met vreugde in de door God ingestelde regels voor de maatschappij. Dit leren we uit Romeinen 13:1,2,5 en Titus 3:1: *Onderwerp je aan overheid en gezag*. Dat houdt dus in een gehoorzamen aan de wetten van je land.

Alleen 'voor God getrouwd zijn' en niet voor de staat is dus onzinnig. Het ongehuwd samenwonen is geen huwelijk, maar een vorm van ongehoorzaamheid aan het

huwelijk en aan God, dus...zonde!

De motieven ertoe zijn nooit uit het evangelie gehaald. Ze zijn meestal van praktische aard, zoals bv. het financiële voordeel, het sexuele ongeduld, ongenoegen in het ouderlijk huis, e.d. Zolang echter in ons land bepaalde wetten voor het huwelijk blijven gelden, zullen wij christenen ons er aan blijven houden.

Voor de gemeente

Een belofte afleggen in de gemeente is tevens een belofte aan het hoofd, Christus, en aan zijn lichaam, de gemeente. Dat zijn andere getuigen dan die in het raadhuis. Daarom vragen wij tijdens de inzegningsdienst van het echtpaar nogmaals het jawoord. Heel ons leven speelt zich immers geheel 'in Christus' af. De gemeente erkent het huwelijk en zal met liefde en zorg het nieuwe echtpaar opnemen en steunen, zo nodig helpen. Het is dan ook een feest om Gods zegen toe te bidden over het nieuwe paar. De Heer is eveneens Heer over en binnen het huwelijk. Niets zal in ons leven buiten Hem omgaan.

Door de trouwbelofte start het huwelijk en is het legaal. Mochten er moeilijke ogenblikken aanbreken dan zullen beide echtelieden zich inzetten om - met Gods hulp - hun belofte gestand te doen. Het grote aspect 'trouw' speelt bij God een hoofdrol in zijn relatie met de mens en in de onderlinge menselijke relaties. Voor een verdere bestudering daarvan wijzen we op de vele schriftplaatsen die daarover spreken.

Ouders verlaten

Het verlaten van de ouders is een definitief einde van het kind-zijn. Er komt een einde aan de deelname aan het gezinsleven thuis. De nestverlaters gaan nu zelf - na de huwelijksluiting - met hun eigen partner een zelfstandige eenheid vormen, samen een eigen huishouding opzetten. Let wel: het handelt hier over huwelijk, dus niet over ongehuwd samenwonen. Die relatievorm kent God niet voor de mens!

Bij het verlaten van het ouderlijk huis is het wel de bedoeling dat de ouders thuis blijven. Met andere woorden: neem je vader of moeder niet mee je huwelijk in. Dat is ongezond en een bron van spanningen.

Blijf je ouders eren, zorg voor een goede relatie voor zo

Ongehuwd

Oorzaken

ver het van jezelf afhangt. Maar wees jezelf en bouw met je partner zélf aan je eigen relatie en vormgeving van je huwelijksleven (Ef.5:31).

Andersom geredeneerd: ouders, achtervolg je gehuwde kinderen niet. Pas op met bevoogding en wordt geen bemoeial. Sta altijd voor je 'ex-kinderen' klaar met raad en daad, zodra zij er om vragen. Maar houd een gezonde afstand en respecteer hun privé-zaken. Hang niet aan je kinderen, want ze zijn nu volwassen en - vanuit het geloof sprekend - veel meer je broeder en zuster in Christus dan je kinderen.

HOOFDSTUK 6

Kontakten

Is getrouwd zijn de enige echte leefvorm? Neen. Jezus en Paulus waren ongehuwd. Het zelfstandig zijn, vrijgezel zijn, krijgt bij de laatste zelfs voorrang: Het is goed voor een man niet aan een vrouw verbonden te zijn (1 Kor.7:1) en: Ik zou wel willen dat alle mensen zo waren als ikzelf (1 Kor.7:7a) en: Hebt gij geen vrouw meer? Zoek er geen (1 Kor.7:27b). Zie ook nog vers 38-40.

Gehuwden staat verdrukking naar het vlees te wachten die de apostel hen gaarne zou willen besparen (1 Kor.7:28b). Die verdrukking varieert van huwelijksproblemen tot allerlei zorgen in het gezin. Daarbij zijn gehuwden gedeeld, want zij moeten naast de Heer ook elkaar behagen (1 Kor.7:33).

Redenen van het ongehuwd blijven kunnen van uiteenlopende aard zijn. De geest van verwerping kan een tegenwerker zijn in het durven zoeken naar een partner. De geest van weerspannigheid kan je karakter onaantrekkelijk maken. Een ongezond denken of een verkeerd voorbeeld van je ouders kunnen je parten spelen. Paulus wijst weer een andere oorzaak aan: *ieder heeft z'n gave* (1 Kor.7:7b). Zo kun je het ook bezien.

En terecht. De Heer zelf is hiervan het grote voorbeeld. Kwam Hij te kort, was Hij minder, was Hij inkompleet? Neen. Zoals Hij leefde, zó raadt Paulus het ook de ongehuwden aan: *Wijd je zorgen aan de zaak des Heren, hoe*

hij/zij de Heer zal behagen (1 Kor.7:32-34). Het konstant onder druk (van de boze) staan om aan de man (vrouw) te komen, is de verkeerde houding. Het "Mijn zoon, mijn dochter, geef Mij uw hart" uit Spreuken 23:26 zal onze eerste intentie zijn. God heeft allereerst recht op ons leven. Wie met Hem niet gelukkig is of kan worden, wordt het ook niet met een mens (partner). Bij een waarlijk overgegeven leven aan Hem zal Hij genade en leiding geven indien een levenspartner onontbeerlijk blijkt. Geloof en vertrouw daar in.

Kontakten

Voor de gehuwden mag het getrouwd-zijn niet betekenen een zich gaan opsluiten binnen die relatie, een gaan leven alleen voor die relatie. In hetzelfde 1 Korintiërs 7 schrijft Paulus in de verzen 29 - 31 in de trant van: De tijd is kort. Ten slotte, laten zij, die een vrouw (man) hebben, zijn als zonder partner,... Hij bedoelt daarmee te zeggen dat er meer en hogere belangen zijn dan alleen het aardse en natuurlijke leven.

Zonder aan verwaarlozing van het huwelijks- en gezinsleven te denken, vraagt het uitwerken van Gods plan wel op bepaalde ogenblikken offers van ons. Offers van tijd, inzet, aandacht, geld, talent, e.d. Dan stel je in je huwelijk en gezin wel eens prioriteiten, voorrang aan de Heer en zijn werk. Een dergelijke instelling bouw je al op tijdens je verkering. Dat zal dan heel praktisch tot uiting dienen te komen binnen de gemeente, de jeugdgroep, de vriendenkring in een samen optrekken, samen delen, samen bouwen met alle heiligen van zo'n groep.

De anderen

Leef dus niet alleen voor jezelf en je partner, of alleen voor en met andere stelletjes en echtparen, maar houd de deur (letterlijk en figuurlijk) in alle redelijkheid open voor de ander.

Dat houdt eveneens in dat stelletjes niet alleen moeten omgaan met andere stelletjes en andere echtparen. Onderhoud het contact met allen. Stel je relatie mede ten dienste van het geheel (=de gemeente), tot opbouw van het lichaam van Christus. Huwelijk (en verkering) is immers ook een gave van de mens om vrucht voort te brengen voor Gods plan (1 Kor.7:7b).

Efeze 5

Beeld en werkelijkheid

HOOFDSTUK 7

Rechten en plichten

Het evangelie is rijk aan wijsheid en advies voor een levenswandel naar Gods hart. Wie in zijn wegen wandelt, behaagt niet alleen God daarmee, maar zal eveneens zelf gelukkig kunnen worden. Dat geldt ook voor het huwelijksleven. In Efeze 5:22-33 vind je enkele prachtige raadgevingen.

Paulus vergelijkt in dat hoofdstuk het huwelijk met de relatie die tussen Christus en zijn gemeente bestaat. Deze bijbelpassage is één van de mooiste over dit onderwerp. Beide huwelijkspartners leren eruit wat Gods zienswijze en bedoeling is aangaande wederzijdse bejegening, rechten, plichten en mentaliteit.

Voor gelovigen zal het de gewoonste zaak ter wereld moeten worden om, bij alles wat zich in het leven voordoet, uit Jezus' evangelie hun inspiratie, informatie en voorbeeld te putten. Johannes noemt dit 'leven door Hem'(1 Joh.4:9b).

Voor oprecht gelovige echtparen zal het bovengenoemde gedeelte uit Efeze 5 met vreugde als leidraad, ja als opdracht, aanvaard worden. Je zult ook met en in je huwelijk de Heer in alles willen behagen en dus daarbij inclusief voor jezelf zegen beërven. Immers: *"Mijn woorden zijn geest en leven"* (Joh.6:63b).

De spil waar alles om draait is vers 32: het grote geheimenis Gods, de relatie Christus-gemeente. Dat gegeven, die werkelijkheid, is bepalend voor ons en voor alle aspecten van ons leven, zowel de natuurlijke als de geestelijke. *Al onze dingen hebben hun bestaan in Hem* (Kol.1:17). Dit houdt in dat alles in en van ons leven werkelijke waarde, zin, bedoeling en resultaat heeft door onze verbintenis met Jezus Christus. Ook het huwelijk. Hoewel 'het geheimenis' in de eerste plaats een functie heeft voor de realisering van Gods eeuwig voornemen met de mensheid, is het zo volmaakt en rijk dat er voldoende in zit voor ons tijdelijke en natuurlijke leven. Zo kunnen we vanuit ons begrip en onze voorstelling van dat geheimenis allerlei zaken afleiden en vertalen voor ons dagelijks bestaan hier op aarde. Dat geheimenis is dus terecht leidinggevend voor het huwelijk. Of andersom: ons huwelijk kan zo functioneren dat het een beeld,

De praktijk

een afspiegeling is van het grote geheimenis. En dat is wat wij willen!

Uit genoemd bijbelgedeelte kunnen we voor de praktijk van alledag enkele onmisbare gegevens halen voor een gelukkig en gezond huwelijk. Daarbij is het heel duidelijk dat de apostel de man indringender aanspreekt dan de vrouw. Gezien onze pastorale ervaringen kunnen we hem daarin zeker gelijk geven. Allereerst om zijn positie als hoofd van het gezin, maar ten tweede niet minder vanwege het feit dat mannen meestal de hoofdschuldigen zijn van huwelijksproblemen. Wie de rechte wegen wil gaan, zal zich zeker laten gezeggen en vormen tot een goede huwelijkspartner door het evangelie van Jezus en zijn apostelen.

De volgende aandachtspunten komen dan tot ons: liefde, plicht en sexualiteit. We zullen deze afzonderlijk onder de loep nemen.

Liefde

In vers 33a staat: *Laat ieder voor zich zijn eigen vrouw zó liefhebben als zichzelf.* Deze liefde omvat tevens wat vers 25b noemt: zich overgeven voor de ander, en vers 28: de plicht om lief te hebben. Deze liefde is te aanschouwen en te vinden in Christus. Zoals Hij de gemeente lief heeft, zich voor haar heeft overgegeven en de nooit aflatende zorg er voor op Zich genomen heeft, zó zal eveneens de man zijn ten opzichte van zijn vrouw. Niets en niemand anders dan de Christusgestalte zal het voorbeeld en de inspiratiebron voor de gehuwde man zijn.

Hij zal zich voortdurend aan Hem toetsen en zich zonodig bijstellen, opdat zuivere en reine liefde naar zijn vrouw blijft uitgaan.

Een liefde die zich konkretiseert in daden. Een houding van aanvaarding, begrip, ontvankelijkheid, trouw, behulpzaamheid, zachtmoedigheid, steun, warmte, een luisterend oor, positiviteit. En van daaruit daden van tederheid, koestering, hulp, heiliging, verzorging, bescherming, belangstelling, advisering, ondersteuning in alle dingen van het leven. Een gedrag en een invulling vanuit een totale betrokkenheid in plaats van je er maar van af maken en alles aan de vrouw overlaten. Dit alles, omdat Christus zo met de gemeente handelt (vers 25-27,29b).

Plicht

Vers 28 spreekt over verplichting tot liefhebben. Wie zich door huwelijk aan een vrouw verbindt, legt zichzelf de plicht op haar lief te hebben als zichzelf. Deze plicht zal gezien, begrepen en bewust aanvaard dienen te worden. De man zal deze niet als een opgelegde wet tot zich laten komen, maar als een uit het hart komend verlangen, als een vanzelfsprekend gevolg van zijn vrije keus en liefde voor zijn partner. De plicht zal hem behoeden voor ontrouw, verzaking, verslapping, nalatigheid en egoïsme. Bij aftasting door de boze zal hij in staat zijn te overwinnen en stand te houden op punten als onreinheid, overspel, of verwaarlozing. Plicht roept steeds op tot waakzaamheid, tot inzet en actie. Jezus handelt ook zo.

De zorg voor een vrouw en eventueel een gezin op je nemen is veel meer dan alleen geld binnenbrengen, je naam op de voordeur plakken en het bed delen. Ware zorg is allereerst zorg om het innerlijk welzijn van je vrouw. Daar behoren haar emotionaliteit, haar geloofsleven, haar denkwereld, haar verlangens en haar lichamelijke toe. Het is optimaal zorgen dat deze aspecten gezond en gelukkig bij haar tot z'n recht komen. Zoals Christus de gemeente dient tot haar volledig welzijn, zo ook de man zijn vrouw.

Wederzijds

Op haar beurt zal de vrouw haar man liefhebben (Tit.2:4). Paulus gaat nog een stapje verder en schrijft over 'ontzag hebben voor haar man' (Ef.5:33). En Petrus heeft het over 'onderdanig zijn aan haar man' (1 Petr.3:1). Deze laatste uitdrukking houdt volgens het Grieks in: achter iemand staan. En inderdaad, als de man in gerechtigheid handelt, zal zijn vrouw achter hem kunnen staan. Voor haar geldt echter ook de grondwet uit Handelingen 4:19b om Gode meer te gehoorzamen dan mensen. Zij hoeft niet deel te nemen aan zijn eventuele zonden of voorstellen daar omtrent.

Er zijn ook ongelovige mannen die zeer goede partners zijn naar het vlees. De gelovige vrouw kan dan, naar het vlees, achter hem staan.

Voor gelovigen is het in ieder geval de normaalste zaak van de wereld om elkaar als partners wederzijds lief te hebben en te dienen. Er ontstaat geen eindeloze dialoog over welke plaats de één ten opzichte van de ander dient

Eén vlees zijn

in te nemen volgens de 'wet'. Liefde vervult alle wetten.

"Zij zullen tot één vlees zijn", vers 31b. Zoals Christus één geest met de gemeente is, één lichaam met haar vormt, zo ook de gehuwden. Dit betekent meer dan alleen lustbevrediging via sexuele handelingen. In het lichamelijk gebeuren zal er tevens een innerlijk ontmoeten zijn van beide geliefden. Een verhevigde beleving van hun liefde. Reine en onbaatzuchtige sexualiteit in het huwelijk bindt de partners nauwer aaneen. Het schept steeds weer opnieuw een situatie van geborgenheid, van aanvaarding, van overgave, van vertrouwen, van een diepe kameraadschap.

Sexualiteit heeft God bedacht, geschapen en gezegend voor de mens. De boze heeft helaas op dit terrein veel schade aangericht. Meestal is de man zijn mikpunt met onmatigheid, onreinheid en wetteloosheid en meestal de vrouw met afkeer en ongeïnteresseerdheid. Beiden zullen in de bres dienen te staan voor de ontwikkeling en instandhouding van een sexueel leven in beheersing en continuering.

Problemen

Dat de vrouw met deze zaken problemen kan krijgen is niet altijd toe te schrijven aan een directe inwerking van de boze in haar leven. Het behoeft toch geen nadere uitleg dat bij de vrouw een tegenzin opgewekt wordt als het haar man er alleen maar om te doen is haar als een sexobject even voor zichzelf te gebruiken. Of dat hij zich nauwelijks om haar bekommert of als een tiran zich gedraagt, maar in bed zijn sexuele rechten opeist en uitvoert.

Indien anderzijds de man rechte voren trekt in de akker van liefde en zorg, dan is het kwellend voor hem om bij zijn vrouw een afwijzende houding te bespeuren tegen alles wat op een sexuele benadering wijst. Hoe belangrijk is het om een open relatie te onderhouden op dit terrein. Elkaar inzicht te geven in gevoelens, verlangens, problemen, spanningen, e.d.

Verschillen

In algemene zin kan gezegd worden dat een vrouw tijdens het liefdespel eerder gericht is op de emotionele, psychische aspecten in het gebeuren dan de man. En

andersom, dat de man eerder op de lichamelijke aspecten gericht is dan de vrouw. Daar wederzijds oog voor te hebben en rekening mee te houden, baant mede een weg tot een groter geluk en beleving van de liefde. Samen de knelpunten oplossen, zonodig met hulp van de gemeente, is de weg die het evangelie ons voor houdt. Elke ontregeling en ontsporing van de hier boven beschreven houding is zonde. Daar kan en mag niet overheen geleefd worden. Niet ontduiken, verstoppertje spelen, smoesjes verzinnen en toneel spelen voor elkaar, maar eerlijk en in liefde recht op de vragen en uitdagingen aangaan. Veronachtzaam en verwaarloos het seksuele leven niet, maar maak het gezond, zoek de juiste verhouding tot andere noodzakelijkheden binnen het huwelijk en bouw geluk en vreugde op vanuit een denkwereld die vervuld is met Gods woord.

HOOFDSTUK 8

Samen op

Onderhouden

De christen is een 'mens in Christus' en zal als vanzelfsprekend de moraal van het evangelie van de Christus liefhebben en uitwerken. Ten aanzien van het huwelijk betekent dat een zorgvuldig onderhouden van een aantal belangrijke zaken. Zo geldt zeker in deze tijd het trouw blijven aan je partner (1 Kor.7:2); je hoeden voor overspel, zowel in fantasie, ogenwerk, of het aangaan van een geheime tweede relatie met een ander.

Maar mede ook het onderhouden van koestering, zorg, dienstbaarheid, voegzaamheid, steun, geborgenheid, begrip, solidariteit, eenheid, kommunikatie, vrede, veiligheid, e.d.

Kommunikatie

Wat de kommunikatie aangaat, gebeurt het helaas wel eens dat men van elkaar vervreemdt, door welke oorzaken dan ook. Dit moet men niet maar laten gaan. Beiden komen zodoende op een apart eiland te zitten, een verstikkend isolement. Er zijn echtelieden die op geestelijk terrein nauwelijks samen bezig zijn. Bijna nooit samen bidden, samen bijbellezen, samen de preek eens doornemen, samen strijden. Ieder voor zich, is het devies.

Maar dat klopt niet. Hoewel een huwelijk geen volledig opgaan van twee individuen in een totaal andere eenheid is, dus geen siamese tweeling mag worden, maar een harmonieus samengaan in liefde van twee verschillende persoonlijkheden, betekent dit niet dat ieder maar in een strikt gescheiden wereldje gaat leven. Dit is onjuist. Wen er reeds in de verkeringstijd aan om samen te bidden en het woord te bespreken. Roep er desnoods derden bij om gezamenlijk in de geest van Christus de oplossing te zoeken indien dat maar niet vlotten wil.

Uitwisseling

Een dagelijkse uitwisseling van gedachten en gevoelens is fijn, je deelt dan immers elkaars innerlijk. En dat is o.a. een inhoudsvolle en waardevolle vormgeving van je liefde. Daarbij kunnen sneller en duidelijker de subtiele infiltraties van de boze geesten geregistreerd en uitgeschakeld worden. Voorkomen is beter dan genezen. De vijand werkt zo graag met misverstanden. Neem dus de tijd daarvoor en geef elkaar de tijd. Wegkruipen achter allerlei uitvluchten van: ik heb het nu te druk, of ik moet zo nodig voor de Heer werken, of morgen past het beter dan vandaag, of ik ben er nu te moe voor, enz..., is een vorm van bedrog. Dit zal onderkend en doorbroken dienen te worden om in een ontspannen sfeer sámen 'aan de voeten van de Meester te kunnen zitten' (Luc.10:39).

Vrede

Wat de vrede aangaat, wordt er nogal eens gezegd: Och, je hebt allemaal wel eens wat. Of: We hebben wat woorden met elkaar gehad. Het normaal vinden van wat in de wereld ons zo lichtelijk omringt, geeft te denken. Hoe past deze houding in ons streven naar zoonschap dat tevens 'het vredestichter zijn' beoogt? Jaag naar de vrede met allen, dus zeker èn eerst met je dichtstbijzijnde medemens, je huwelijkspartner (Hebr.12:14a). Ruzie, spanningen, woorden hebben met elkaar, is demonisch. Aangaande dat gebeuren hebben we maar één opdracht: uitroeien met wortel en tak, te beginnen bij jezelf en liefst vandaag nog!

Veiligheid

Wat de veiligheid en geborgenheid aangaat: laat elkan-der nooit in de steek in een groepssituatie. In de

gemeente, op visite, of in een ander sociaal contact met meerderen, kunnen sommigen hun partner zo gemakkelijk alleen laten. Bedoeld wordt niet dat men persé naast elkaar moet zitten, maar dat men met elkaar verbonden blijft (tijdens de gesprekken e.d.) in trouw, in kameraadschap, in bijval, in eenheid, in samen aanvoelen en menen, etc.

Je kunt elkaar namelijk emotioneel verraden, je relatie verloochenen en als los zand functioneren in de groep. Bv. je vrouw vergeten en je tamelijk lollig met andere zusters onderhouden; grappen maken ten koste van je partner; openlijk hem/haar tegenspreken; je aan de ander onttrekken als die onverwacht in moeilijke of pijnlijke situaties belandt; de ander volledig negeren, vergeten; elkaar afkatten; elkaar verwerpen, overheersen of beroddelen. Dit is eveneens van de boze.

Zoek echter het goede en blijf te allen tijde solidair met je partner! Zorg beiden voor een altijd aanwezig zijnde wederzijdse veiligheid en bescherming. Houd elkaar steeds in de 'omarming'.

Verhoudingen

Hoe is het nu gesteld met de verhoudingen binnen het huwelijk? Efeze 5 schrijft toch over de onderdanigheid van de vrouw in alles? (vers 22-24). Is dat even prachtig....voor de heer des huizes. Hij vergeet echter dat deze houding van de getrouwde vrouw slechts zo kan functioneren indien hij als een christus wandelt (vers 25-33a). Het grootste gedeelte van dit bijbelgedeelte gaat over zijn opdracht. Dat geeft te denken, heren! Hoe dikwijls en hoe lang al wijzen mannen hun echtgenoten op de onderdanigheid zonder zelf zich te gedragen als een christus? Voorlopig zal hij eerst eens goed en diep de hand in eigen boezem moeten steken op dat zeer belangrijke punt.

Gelijkwaardigheid

Vervolgens is de enigszins sterke tegenstelling in positie van man en vrouw mede bepaald door het tijdsbeeld van Paulus' eeuw. Nu in onze westerse wereld de vrouw al heel wat minder als een tweede rangswezen wordt behandeld, zullen er in een gezond en geheiligd huwelijk geen problemen zijn over wie de baas is: er zal geen machtsstrijd zijn. Gelijkwaardigheid, samen optrekken,

Geen einddoel

samen overleggen, eensgezindheid bieden aan beiden rechten en ruimte. Noch de autoritaire 'pater familias' noch de 'bazende kenau' - ook niet in verdunde of verkapte vorm - past in Gods visie over liefde, vrede, aanvaarding en leven.

Als men vanuit het evangelie zicht heeft gekregen op goddelijke natuur, op waarachtig leven en niet is blijven steken bij het aanvaarden van een mooie theorie alleen, zal men in staat zijn met vreugde de aanvaarde taak als huwelijkspartner op zich te nemen. Zo niet, dan vervalt men in regels en wetten, in spanningsvelden van vragen en zoeken hoe het eigenlijk in de praktijk behoort te gaan. Vrome geesten proberen dan graag hun - altijd onware - gedragsaanwijzingen op te dringen, 't liefst via de man aan de vrouw. Zo was dit in den beginne niet.

HOOFDSTUK 9

Er is meer

Het huwelijksleven van gelovigen is geen doel op zich. Het vormt een onderdeel van ons aardse bestaan naast een aantal andere zaken zoals maatschappelijk leven (werk, familie), gezinsleven, gemeentelven, e.d. Eerder betoogden we al dat huwelijk niet móet, maar mag. Indien men echter voor deze levensvorm kiest, zal men deze relatie goed dienen te onderhouden, geleid en doortrokken met de geest van het evangelie. Menen een goede Godsrelatie te onderhouden, maar tegelijkertijd een rammelend huwelijk hebben, klopt niet. Dat is zonde. Dit geldt zeker voor partners die beiden in Christus zijn. Is echter pas later in het huwelijk één der partners tot geloof gekomen dan zal deze met grote wijsheid dienen te wandelen met de ongelovig gebleven echtgenoot(e). Paulus houdt ons voor vrede met alle mensen te houden voor zo ver het van ons afhangt (Rom.12:18 en 1 Petr.3:1-7). Indien de gelovige zich zó opstelt, is het voor deze geen zonde als de ongelovige partner problemen maakt. Het vraagt wel extra oplettendheid om dan in de gezindheid van de Geest te blijven, maar haalbaar is dat wel. De Heer geeft dan ook des te grotere genade.

Tijdelijk

Het huwelijk is een verbintenis voor dit tijdelijke, natuurlijke leven. Jezus leert ons dat 'zij in de opstanding niet huwen en niet ten huwelijk worden genomen, maar als engelen in de hemel zijn' (Mat.22:30). Deze uitspraak doet de Heer tijdens een discussie met schriftgeleerden over de vraag aan wie de vrouw, die zeven mannen heeft gehad, toebehoort in het hiernamaals. Het uitgangspunt van dat gesprek was de kwestie of er wel of geen opstanding der doden is.

Ook Paulus schrijft in 1 Korintiërs 7:39 dat door overlijden van één der partners de ander vrij is (geworden). Terzijde voegen we hier aan toe dat als een partner door de ander verstoten, verlaten wordt (dus opgedrongen scheiding), eerstgenoemde eveneens vrij is (1 Kor.7:15). Voor zo'n in de steek gelatene is hertrouwen mogelijk, mits in de Here.

Hiernamaals

Voor sommige gelovigen is het wenselijk goed te beseffen dat het huwelijk tijdelijk is. Want bij gebrek aan kennis kan bv. een nabestaande bezig blijven met de overleden partner. Dat is echter een vorm van spiritisme. Tevens zullen ook irreële fantasieën over de hemel, waar we straks elkaar weer zullen ontmoeten, losgelaten dienen te worden. Men denkt dan, samen met moeder, andere ontslapen familieleden en partners, die zo dierbaar waren, de op aarde ontwikkelde natuurlijke relaties weer voort te kunnen gaan zetten.

Het is geen onderwaardering van de echtelijke liefde om het huwelijk goed te zien en te plaatsen als een tijdelijke zaak. In de eeuwigheid heeft het huwelijk geen bestaan. God heeft de mens immers voor Zichzelf geschapen en Hij alleen zal alles in allen zijn. Een eeuwig huwelijk van God en mens (1 Kor.15:28b).

Natuurlijk

De huwelijksliefde is naast een tijdelijke mede een natuurlijke aangelegenheid. We bedoelen daarmee te zeggen dat de betrokkenen voldoende genegenheid, verliefdheid en liefde voor elkaar in hun hart moeten hebben in plaats van alleen in geloofszaken goed met elkaar overweg te kunnen. Er zijn in het verleden wel eens gelovigen 'aan elkaar geprofeteerd'. Het veel gehoorde 'het is van de Heer' wordt te snel en oppervlakkig gebezigd als garantie dat het later wel

Uit vrije wil

allemaal goed zal gaan.

Zal de Heer echter nu juist niet eerst aan òns vragen of het 'van ons' is? Dus of wij die ander liefhebben met de daarbij behorende gevoelens, verlangens en vreugde. Of die ander mijn smaak is en dat naar ziel, geest en lichaam! De Heer koppelt niet. De mens kiest en beslist. In dat proces zal de gelovige wel alles met de Heer bespreken en zo nodig wijsheid, leiding en hulp vragen. Maar voor partner- en huwelijkskeuze is de mens zelf verantwoordelijk. Het is een door God bij mensen ingeschapen behoefte, mogelijkheid en levenswijze om als man en vrouw binnen het huwelijk door dit aardse leven te gaan. Daardoor is tevens voortplanting mogelijk en gegarandeerd.

We wijzen er nog op dat in onze tijd en cultuur voor beide partners volledige vrijheid geboden en gewenst is om uit zichzelf de ander lief te hebben. In bijbelse tijden lag dat vaak heel anders. De man had/kocht één of meerdere vrouwen, ongeacht hoe die vrouw dat ervoer, er over dacht, laat staan van hem hield. Denk eens aan het uithuwelijken en in later tijd de kinderhuwelijken. Hierdoor vinden wij in de bijbel, ook bij Paulus, minder duidelijke voorbeelden en uitspraken over wat wij nú van groot belang achten, namelijk die persoonlijke, wederzijdse liefde en aantrekkingskracht naar ziel, geest... en lichaam.

Zoonschap

Heel het leven van een gelovige dient in het teken te staan van een daadwerkelijk en waarachtig streven naar zoonschap Gods. Op alle terreinen van ons leven zal dat tot uiting dienen te komen. Ons leven is één grote samenhang van alle er in voorkomende levenselementen. Zo kan ook het huwelijk niet als een apart gebeuren, los van de rest van ons christelijk leven functioneren. Is het op dat terrein duister dan is er meer niet in orde bij de betrokkene(n). Begrijpt men dan eigenlijk wel wat de blijde boodschap inhoudt en ons voorhoudt? Gehuwden zullen en moeten zich, zowel door hun trouwbelofte als door hun doopbelofte, optimaal inzetten om hun relatie te laten slagen. Met de inzichten, wijsheid en kracht van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen is dit realiseerbaar. Daarom: het huwelijk zij bij allen in ere (Hebr.13:4a)!

Tot besluit

Ter afsluiting van deze brochure citeren we een uitspraak van Paulus: *...wat u geleerd en overgeleverd is, wat u van mij gehoord en gezien hebt, brengt dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn* (Fil.4:9). Hiermee bedoelen we te zeggen dat onze eigen gemeenteleden zich zullen richten naar deze inzichten. Ze zijn geen vrijblijvende zaak, een soort hobby van voorgangers. Als door God gegeven leraren van de gemeente mogen ook wij met vrijmoedigheid allen oproepen zich te verdiepen in en te gehoorzamen aan hetgeen in ons midden wordt geleerd. Eén in denken en één in doen maakt het lichaam van Christus sterk en volwassen.

Informatie

Voor hen die zich wat breder willen informeren over dit thema verwijzen wij naar enkele boeken. Deze zijn beslist niet bedoeld als een aanvulling van onze eigen inzichten, maar bieden wel eens wat nuttige gedachten en praktische wenken ten aanzien van het omgaan met elkaar, van sexualiteit, van probleembenadering, van oplossingen, e.d. Lees ze vanuit de gedachtenwereld van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen zoals die in deze brochure is weergegeven. Toets alles daaraan, behoud het goede en het nuttige, maar gooi de graten overboord. Vraag eens bij de boekentafel, in een evangelische boekhandel of leen zonodig van elkaar.

De boeken van Walter en Ingrid Trobisch,

bv. Ik had een meisje lief.

Met vreugde vrouw zijn.

Ik ben met jouw getrouwd.

Liefde moet je leren.

e.a.

Van Gerhard Hauer,

Verlangen naar tederheid.

Van Marleen Ramaker,

Getrouwd...en dan?

Brieven aan Yvonne.

Van Gien Karsen,

Een vrouw zegt ja.

Een vrouw naar mijn hart.

Van Ed en Gaye Wheat,

Liefde voor twee.
